

Δὲν διασφημῶ! μὴ φρικίζες, ω̄ τεθλιμένη κόρη·
Η σύσις οὔτως ἥρισε καὶ οὕτω διετάσσει.
Συνή, παχεῖα ἡ χών νὰ πίντη εἰς τὰ δέη
Καὶ τὴν καρδίαν τῶν θυητῶν ὁ πόνος νὰ σπαράσσῃ.

Μάτην λοιπὸν ἔξητησας παρηγορίαν, φίλη,
Εἰς τὰς χορδὰς τῆς λόρας μου, εἰς χαρωπὸν τι ἅσμα·
Εἰς ἅσμα πλέον γαρωπὸν ἐσφράγισα τὰ χεῖλη.
Καὶ εἰς τοῦ κόσμου τὰς χορδὰς ἀφωνού μένω φάσμα.

ΣΠΥΡ. TZANOTHE.

ΤΟ ΚΥΜΒΑΛΟ

Νεκρό, κλειστὸν καὶ ἀρψον καὶ παραπονεμένο
‘Ωσὲν κ’ ἔμένα δρφαν
Μένεις, ω̄ κύμβαλο, ξουθό,
Ἐσύ το χαδεμένο.

Τὸ χέρι ποῦ σ’ ἴχάδευς ἔγεινε τώρα πιστόμα·
Ἐτραγούδούστε γλυκά
Τραγούδι’ ἀγάπτη θεϊκά,
Καὶ τώρα είναι: ‘τὸ χῆμα!

Σὲ ἔγγιζε καὶ ἔψαλλες, ἔψαλλες κ’ ἵτραγούδει·
Τέ δάκτυλέ της τὰ γλυπτά
Σ’ ἔθιδαν γλῶσσ’ ἀρμονικά—
Δὲν ήτον ἀγγιλούδι;

Μῆνες ἐπτὰ ἐπέρασαν ποῦ τ’ ὅργανο ξουθάνη
Καὶ ἄλλους τόσους μοναχὸς
Χτυπῶ τὸ στῆθος δ’ πτωχὸς,
Κι’ δ’ νοῦς μου δὲν ἔχειν! . . .

Τρέμωντας σήμερ’ ἀνοίξα τοῦ κύμβαλουτά στήθη,
Τὰ νόμιζε ζεστά, κευστά
‘Ασ’ τῆς χειρὸς της τὴν φωτὶα,
Μὰ δ’ νοῦς μου ἀπατήθη!

Γιὰ πές μου, κύμβαλ’ δρφανδ, ἤν ἔλπιζες ν’ ἀκούσης
Νανούρισμά της νεκρικὸ
Πρῶτο τραγοῦδι μου πικρὸ
Δάκρυ καρδίας θρηνούσης;

Μή σοῦπε δταν σ’ ἔγγιζε, τὴν θστερη ημέρα,
Οὐτε ‘ψηλὰ θὰ τραγουδεῖ
Τοῦ Πλάστου πάντα τὴν φδῆ
Σ’ τὴν γελαγὴν αἰθέρα;

Δὲν σοῦπε δτι ήσυχα ἕκεī μὲ πειριένει
Καὶ ω̄ νὰ ἔλθῃ δ καιρὸς
Νὰ μένης φίλος μου πιστός,
Νὰ κλαίμε τὴ θαυμάνη;

TOTE, ΗΔΗ

‘Ανοιξις ἡτον καθ’ ὅλον τὸ ἔτος,
Ἐρως, ἐλπίδες, χαρὰ, εύθυμία,
Γέλωτες, τέρψεις, ζωὴ ἀπὸ ρόδα,
Σώματα δύο, ἀλλὰ ψυχὴ μια.

Χειμῶν είναι ἥδη καὶ πάντοτε ψῦχος
Δάκρυα, πόνοι καὶ ἀδημονία,
Ζωὴ χωρὶς μέλλον καὶ μαῦρος δρίζων,
Σκότος καὶ χάος, ψυχῆς ἀγωνία.

ΕΑΓΕΘΩΝΗΣ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΥΑΚΙΝΘΟΥ

‘Υπάρχει κ’ ἐδῶ ἀγαπόδοσις

‘Ο Μῆτρος, ἐπειδή τναι πογεσιάρης,
Μὲ τὴ λύρα θρηνεῖ κάθε νεκρόν·
Δὲν τὸ χάνει: ‘Αν θρηνῇ τοὺς πεθαμμένους
Οἱ ζωντανοὶ τὸν κλαίγουν ζωντανόν.

Περὶ ἐρδῆς ποιήματος.

Γιὰ κείνας πῶχουν θρέφη, δ Παναγάκης
‘Εγγραψ’ ἔνα τραγούδακι Νάρα-Νάρα,
‘Αλλ’ ἀντὶ τὸ μωρὸ ν’ ἀποκοιμάῃ,
‘Αποκοιμάει τὴ μάνα . . .

■ Δημοσιεύομεν σήμερον τὰ ἀνωτέρω δύο ἴπ.: γράμματα τοῦ φίλου ΥΑΚΙΝΘΟΥ, ἄτινα παρ’ ἐλπίδα εύρομεν ἐν τῷ ημετέρῳ γραφείῳ. Σ. τ. Δ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ. — ‘Εν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ, σελὶς 180, στήλη Β’, στιχ. 11, ἐγράφη, κατὰ τυπογραφικὸν λάθος, Δημόκριτος ἀντὶ ‘Ηράκλειτος.